

A romantic scene from a film. A woman with long, wavy brown hair, wearing a strapless, off-the-shoulder gown with a deep red velvet bodice and a full, light-colored skirt, is looking up at a man. The man is wearing a blue military-style uniform with gold epaulettes and a high collar. They are in a close embrace, nearly kissing. The background is a dimly lit, ornate interior with a large, arched doorway and a patterned rug.

JANE
FEATHEROVÁ

*Nevestou
proti svojej vôli*

JANE FEATHEROVÁ

Nevestou proti svojej vôli

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Jane Feather: Trapped at the Altar,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2014,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1867-8

PROLÓG

*Somerset, Anglicko
august 1667*

SKUPINA JAZDCOV VOŠLA do úzkeho priesmyku medzi bralami nad údolím, ktoré obývali Dauntovci. Pod nimi sa ako úzka stuha ťahala rieka Wye, od jej hladiny sa odrážali slnečné lúče a pozlacovali sviežu zelenú trávu rastúcu v údolí.

Jazdcov bolo celkom šesť. Mali na sebe kabátce z hovädzej kože, po boku meč, v sedlových kapsách pištole. Práve prechádzali najužšou časťou priesmyku, keď sa im do cesty postavili dvaja muži s mečmi.

„Kto vstupuje do údolia Dauntovcov?“ opýtal sa jeden z nich. Stál s rozkročenými nohami, meč držal oboma rukami. Na brale medzi skalami stáli ďalší dvaja muži s muškettami.

„Chalfontovci,“ oznámil hlavný jazdec. Ruku držal na meči, ale nemal v úmysle vytiahnuť ho. „Prichádzame v mieri, nesieme lordovi Dauntovi dar.“

Muži spustili meč k boku a ustúpili z cesty. „Už vás čaká. Môžete prejsť.“ Ukázal na mladšieho chlapa po svojom boku. Ten sa hneď rozbehol so správou o návšteve, akoby mal v päťkách všetkých čertov, až mu spod nôh fíkali kamienky.

Vodca prikývol a previedol svoju malú skupinku cez úzky priesmyk. Keď sa dostali do údolia, zastali na neveľkej rovine pred veľkým zrubom. Vo dverách stál vysoký sivovlasý muž s výraznými sivými očami a orlím nosom. Tvár mal hranatú, na sebe kožené nohavice a vestu, jemnú bielu košeľu s čipkou okolo krku.

Jazdci zosadli z koní. Až vtedy sa v sedle za jedným

z nich ukázala drobná postava. „Priviedli sme chlapca, lord Daunt.“ Hovorca skupinky sa obrátil a zložil chlapca zo sedla. Mal na sebe hrubý plášť a kapucňu stiahnutú až do čela. Keď sa nohami dotkol zeme, trochu sa zapotácal, potom znovu nadobudol rovnováhu.

„Ten chlapec s nami cestuje celé štyri dni a spal len niekoľko hodín,“ vyhlásil hovorca, ako keby chcel ospravedlniť chlapcovu náhlu slabosť.

Lord Daunt len pokýval hlavou. „Pod' sem, chlapče.“

Chlapča si sňalo kapucňu a odhalilo krátke gaštanovo-hnedé vlasy. Uprelo na muža, ktorý ho dal priviezť, výrazné modré oči, hlboké ako more. V pohľade sa mu zračil vzdor, ale lord v nich vybadal aj zmätok a strach.

„No tak pod',“ oslovil ho tentoraz tichšie.

Chlapec pokročil vpred a nespelo sa uklonil. „Pane.“

„Teda ty si Ivor Chalfont.“ Gróf mu nadvihol bradu. „Nože, nech si ťa lepšie pozriem.“ Dlho si ho prezeral, až potom prehovoril. „Viac sa podobáš na matku, chlapče. Verím, že aspoň povahu máš po otcovi.“ Ponad chlapcovu hlavu pozrel na skupinu žien. „Dorcas, postaraj sa o nášho zverenca. Potrebuje jedlo a odpočinok.“

„Áno, pane.“ Červenolícá žena vystúpila zo skupinky a uklonila sa. „Pod' so mnou, chlapče. Čo nevidieš budeš behať s ostatnými chlapcami.“

Ivor Chalfont na ňu vážne pozrel, potom sa zahľadel za lorda. Stálo tam malé dievča a upieralo naňho uhrančivé sivé oči.

„Ja chlapca odvediem, Dorcas,“ predstúpilo dievča pred lorda Daunta. Potom vystrelo ruku k príchodziemu chlapcovi. „Volám sa Ari,“ predstavila sa. „A dám na teba pozor.“ Chytila mu ruku do svojej horúcej dlane.

Ivor sa na ňu zahľadel, prekvapene aj pohoršene. Ako toto malé dievča môže naňho dať pozor? Má predsa šesť rokov a celkom zručne narába s dreveným mečom. Keby mu dovolili jazdiť samému, nie v skupine jazdcov, nebál by sa.

Dievča ho potiahlo za ruku. „No tak poď. Dorcas napiekla koláče s medom. Sú veľmi dobré, uvidíš.“

Ťahala ho za sebou, a tak po chvíli váhania vykročil. Nemal potuchy, prečo sa ocitol tam, kde je, ale tá drobná ruka bola zvláštne príjemná.

*Somerset, Anglicko
september 1684*

1 „ARI... ARI, POČKAJ, PROSÍM ŤA.“ Ivor Chalfont zastal na strmom lesnom chodníčku vedúcom od rieky k bralám. Pohoršene pozrel na malú postavu, čo liezla asi dvadsať metrov nad ním. Nemal šancu dohoniť ju, vedel to z vlastnej skúsenosti. Ariadne bola malá, svižná a prekvapivo čulá. Práve liezla na vyčnievajúce bralá, ktoré sa týčili nad ich domovom, somersetským údolím. Pozrel za seba. Dolu sa v teplom popoludňajšom slnku leskla rieka Wye, pomaly sa kľukatila medzi bujnými zelenými brehmi. Na oboch sa chúlili domčeky a z komínov stúpал dym. Pomedzi ne sa tmolili ľudia, podaktorí pracovali v úhľadných záhradách alebo chytali v rieke ryby. Akýsi muž opravoval trám na drevenom moste ponad rieku, buchot kladiva sa rozliehal do diaľky. Most sa klenul ponad rieku v najužšom bode. Nádherný pohľad. Taký bol prvý dojem. No skutočnosť bola celkom iná a Ivor si to dobre uvedomoval.

Priložil si dlane k lícam a zakričal: „Ariadne, už aj zastaň!“

Ariadne počula všetky jeho výkriky, ale nevšímala si ich, lebo bola poriadne namosúrená, no napokon zvířazil zdravý rozum a skutočnosť, že Ivorovu trpezlivosť nikdy neskúšala pridlho. Zastala a opatrne sa obrátila, aby naňho dovidela. Stál hlboko pod ňou. Sadla si na kameň obďaleč, pritiahla si kolená k brade a sledovala, ako Ivor pomaly vystupuje k nej.

O niekoľko minút na ňu dopadol jeho tieň, takže teplé sl-

nečné lúče ju prestali zohrievať. Zdvihla oči. Ivor sa týčil nad ňou s rukami vbok a prudko dýchal po namáhavom výstupe. Bol vysoký, dobre stavaný, mal silné svaly, bol zvyknutý na tvrdú prácu a život v prírode. Oči mal trochu hlbšie zasaďené a také prenikavé ako Egejské more. Pozorne si prezeral jej tvár, na ktorej sa zračilo pohoršenie aj pochopenie.

„Ari, niekedy by som ti najradšej vykrútil krk,“ zavrčal, odkopol spred seba kameň a sadol si na veľkú skalú.

„Ty aj polovica údolia,“ odvrkla a zahľadela sa na nádhernú scenériu pod sebou. „Starší by ma najradšej upálili na hranici.“

Ivor sa krátko zasmial. „To hádam nie, ale do hladomorne by ťa určite radi zatvorili.“

Ari pokrčila útlými plecami pod tenkou bielou košeľou, cez ktorú jej presvitla ružová pokožka. „To by sa im určite páčilo.“

„Možno nie.“ Nastavil tvár slnku, slnečné lúče mu dopadali na prižmúrené viečka. „Ale sú poriadne nabrúsení, Ariadne, a nechápu, prečo sa odmietaš zasnúbiť.“

„Kašlem na nich. Nevydám sa za teba, Ivor. A nemá zmysel o tom ďalej debatovať.“

Ivor vzdychol. Ariadne bola vždy tvrdohlavá ako mulica. No v tejto situácii jej tvrdohlavosť vydala za dve mulice. „Možno vlastniš polovicu údolia, drahé dievča, napriek tomu sa musíš podriaďiť vôli starého otca. Naše manželstvo si želal lord Daunt ešte pred svojou smrťou... preboha, len pred niekoľkými dňami si so zasnubami súhlasila. Posledná vôľa tvojho starého otca je svätá, vieš to rovnako dobre ako ja. Celý život si si ctíla pravidlá Dauntovcov. Starší ti manželstvo jedného dňa tak či tak vnútiť.“

„Manželstvo uzatvorené násilu je podľa zákonov tohto kraja nelegálne.“

„Možno, ale v praxi určite nie. Máš povinnosť poslúchnuť vôľu svojho starého otca, tu v údolí je to zákon. Odkedy niektorý Daunt alebo Chalfont nedodržiava vlastné zákony?“

„Tak utečiem.“

„Ako? Nemáš peniaze, nemáš na čom cestovať. A popri stráži na koňoch sa neprešmykneš. A Sfinxa touto krkolomnou cestou neodvedieš. Určite by si zlomil nohu.“

„Ty mi môžeš pomôcť.“ Ani naňho nepozrela, keď to povedala.

„Nie,“ vyhlásil. „Nemôžem. Aj keby som mohol, neurobím to.“

„Môžeš povedať, že ma nechceš za nevestu.“

„Nie,“ zopakoval. „Nemôžem, aj keby som chcel.“

Ariadne na to nepovedala nič, len vzdychla a zachvela sa. No netvárila sa, že by od neho čakala niečo iné. Ivor mal čo z toho manželského zväzku získať. Keby len starý otec tak náhle nezomrel, len deň po zásnubách. Keby mala Ari viac času, presvedčila by ho, aby tie zásnuby zrušil. Vždy ho napokon dokázala nejako presvedčiť, ale trvalo to nejaký čas a chcelo to trpezlivosť. Aj so zásnubami súhlasila len preto, aby získala čas. No v noci starý otec z ničoho nič zomrel. Jeho sluha ho našiel mŕtveho v posteli, hoci predchádzajúci večer bol veselý a čulý. Predsedal stretnutiu rady, potom oslávil zásnuby svojej vnučky vo svojej vínnej pivnici. Dauntovci boli známi tým, že pašovali kvalitné víno.

Ivor sa nahol a zovrel jej ruky. „Musíš sa s tým zmieriť, Ari. Tento týždeň sa vezmeme. Lord Daunt už síce leží v hrobe, my však uzavrieme manželstvo.“

Ari uprela sivé oči do jeho modrých a snažila sa vymaniť zo zovretia. „Dobre vieš, že ľúbim iného, Ivor. Nemôžem sa za teba vydať. Nebolo by to správne.“

Pustil jej ruky a rozosmial sa. „Presne tak, do muža, čo žije v klamstve, kradne a lúpi. V tomto údolí morálka a pravda neznamenajú nič. Narodila si sa, aby si žila v klamstve a podvode. Vysmievame sa zákonom, nevážime si nič. Berieme si, čo chceme, či je to naše, alebo nie. Ja si ťa aj tak vezmem za manželku, Ariadne Dauntová. Prial si to tvoj starý otec a moja rodina s tým súhlasila. Naše rody sa spoja. Pat-

riš mi, nie tomu svojmu poetovi, čo píše akési nezmyselné verše.“

Prepálila ho nahnevaným pohľadom. Vedela, že v tejto hádke nebude mať navrch, že pred krutou pravdou neutečie. „Dauntovci majú starý rodostrom a sú rovnako hrdí ako šľachta v Somersete, Devone či Cornwalle,“ odsekla. „A moje veno postačí na prekonanie menších morálnych škrupúl. Gabrielova rodina ma privíta, o tom ma dávno ubezpečil.“

Ivor pokrútil hlavou. „Nebol by som si taký istý. Naozaj si myslíš, že starší z rodiny doprajú tvoje veno Fawcettovcom? Len tak im ho odovzdajú a dajú svojej vzácnej neteri požehnanie? Nikdy som ňa nepovažoval za naivnú, Ari.“

V očiach ju štípali slzy, a tak rýchlo zažmurkala, aby ich potlačila. „Nechaj ma samu, Ivor. Vráť sa dolu. Ja vyjdem až na vrchol.“

Zaváhal, potom sa rozhodol, že naozaj bude lepšie nechať ju osamote. Možno sa stretne s tým svojím vzácnym poetom, možno nie. Ale určite neutečie. Ari by nikdy neutiekla. Bola hrdá Dauntová, rodom aj výchovou.

Ivor sa postavil a oprášil si ruky. „Tak dobre. Rada starších ňa dnes večer očakáva na slávnosti na počesť tvojho starého otca. Určite príď. Neskončí sa to dobre, ak ňa budeme musieť hľadať.“

Jeho hlas znel prísne a nadradene, čo si nikdy predtým nevšimla, a to ju prekvapilo. Pomaly jej to došlo. „Určili ňa ako môjho strážcu?“ Nebola to otázka, už poznala odpoveď.

„Áno,“ priznal stroho Ivor. „Tvoj starý otec je mŕtvy. Kto ňa postráži lepšie ako tvoj budúci manžel? Uvidíme sa na zasadnutí rady.“ Odvrátil sa a začal pomaly zostupovať do údolia.

Ariadne vydýchla. Nič iné ani nečakala. Poznala silu slova Dauntovcov, ale nechcela sa s tým zmieriť. Sledovala, ako jej Ivor pomaly mizne z dohľadu. Bol jej priateľ, ale ako svojho pána by ho nikdy neprijala. Smrť starého otca jej priniesla slobodu, a tú si teraz určite nedá zobrať.

Vstala, obrátila sa k bralám a vybrala sa nahor. Zastala až na trávnom vrcholci posypanom drobnými sedmokráskami a fialovými kvetmi. Pasúce sa ovce si ju nevšímali, niekoľko kráv lenivo zdvihlo hlavu, keď si vytriasala hrubú vlnenú sukňu a oklepala hlinu z topánok. Potom vykročila cez pole k veľkej húštine na vzdialenom konci.

Gabriel Fawcett stál medzi stromami a sledoval, ako sa k nemu poľom blíži Ariadne. Držal zopár ruží, ktoré odtrhol v záhrade svojej matky. Rozbúšilo sa mu srdce a krv rozprúdila v žilách, ako sa Ari približovala. Niekedy sa čudoval, ako je možné, že má v sebe toľko vášne, toľko túžby a lásky k tejto deves. Ariadne Dauntová mu v porovnaní s ostatnými dievčatami pripadala ako zázrak, ako víla. Nebola z jeho sveta a niekedy sa mu zdalo, že vôbec nie je zo sveta ľudí. Uvedomil si však, že do tohto sveta patrí. Už len meno Daunt dokázalo vystrašiť každého.

No nie vždy to tak bolo. Dauntovci patrili v Somersete k najstarším a najbohatším rodinám, až kým kráľ Karol I. neprišiel o hlavu a krajine nezačal tvrdou protestantskou rukou vládnuť Oliver Cromwell. Katolícka rodina Dauntovcov sa postavila za kráľa a v jeden chladný januárový deň roku 1649, keď kráľa popravili, prišla o všetko. Zachránili si len holý život a odvtedy sa im mstili všetci, ktorí ich považovali za zradcov. Patrili k nim aj bývalí priatelia a susedia, vlastne každý, kto sa sklonil pred Cromwellovými zákonmi.

Dauntovci sa utiahli do údolia rieky Wye, kde sa riadili vlastnými zákonmi a ľahko sa tam ubránili. A keď im zišlo na um, že vyvolajú vzburu, urobili to, hoci inak v kraji zvyčajne vládol pokoj. Napadli prístavy v Devone a Cornwalle a stali sa z nich piráti; neprotivilo sa im takto si nahromadiť poriadny majetok.

Gabriel Fawcett sa teda zaľúbil a zahorel vášňou k Ariadne Dauntovej, ktorá pochádzala z jednej z najstarších a najbohatších rodín na západe krajiny. A na jeho veľké prekvá-

penie ona jeho city opätovala. Ich zväzok však neprichádzal do úvahy, lebo nebol rovný. No ako ju teraz sledoval, ako ľahkým krokom kráča po šľavinatej tráve a sukne jej odhaľujú stíhle nohy, uvedomil si, že urobí čokoľvek, len aby bola jeho.

Vykročil spomedzi stromov, Ari ho hneď zbadala. Zdvihla ruku a zakývala mu na pozdrav. Potom sa k nemu rozběhla a hodila sa mu do náručia. Počula, ako mu bije srdce. Položila mu naň ruku a vdychovala vôňu čerstvého rozmarínu vystupujúcu z jeho košele.

„Veľmi si mi chýbal,“ zašepkala. „Je to hrozné, Gabriel. Neviem, čo mám robiť.“

Zaklonil hlavu a lačne sa jej prisal na pery. V objatí drvili kyticu kvetov, ale nedbali na to. Napokon sa Gabriel odtiahol od Arinho krehkého tela, z ktorého však sálala sila. V jej zvyčajne priesračných očiach zbadal tmavý tieň, aj ústa mala čudne stiahnuté.

„Čo sa stalo, láska moja?“

Ariadne odstúpila, aby mu lepšie videla do očí. „Môj starý otec lord Daunt pred tromi dňami zomrel.“

Gabriel sa zamračil, netušil, ako zareagovať. Ari len zriedkavo spomínala starého otca, jej poručníka, odkedy pred desiatimi rokmi zomrel jej otec. Naozaj, veľmi málo hovorila o živote v údolí.

„Čo to pre teba znamená?“ opýtal sa váhavo.

Krivo sa naňho usmiala. „Môj drahý, znamená to, že sa musím vydať za svojho druhostupňového bratanca Ivora Chalfonta, aby sa obe rodiny spojili a konečne ukončili nepriateľstvo medzi Chalfontovcami a Dauntovcami. Ako keby to bolo vôbec možné,“ dodala trpkó. „Dve vetvy rodiny sa znenávideli ešte pred križiackymi výpravami.“

„Nerozumiem tomu,“ povedal Gabriel vyľakane a kytica kvetov mu vykĺzla z ruky. Všimol si škrabanec od trňa na ukazováku a obľizol si ho.

Ari sa zohla po ruže, všimla si, že jeden malý biely puk

zostal neporušený. „Ivor vyrástol v údolí. Hrávali sme sa ako deti. Zasnúbili náš ešte v útlom veku a pred niekoľkými dňami sa začalo hovoriť o spojení oboch našich rodín.“ Zaváhala. Nikdy sa jej ľahko nehovorilo o rodine, radšej ju pred Gabrielom nespomínala. Akoby ich lásku chcela ochrániť pred nákazou šíriacou sa z údolia.

No záležalo na tom ešte? Po chvíli pokračovala: „Dauntovci sú katolíci, Chalfontovci protestanti. Môj starý otec sa rozhodol, že ak sa tieto dve rodiny spoja, budú schopní čeliť akýmkoľvek náboženským či vládnym pomerom. Bude to vraj pre dobro všetkých.“ Trpkosť sa zasmiala. „Takže niekto sa musí pre to dobro obetovať, a zdá sa, že to budem ja.“

Gabriel pokrútil hlavou. „A čo ten bratanec... Ivor... Ten to tiež cíti ako obeť?“

Zastokla si ružový puk do gombíkovej dierky na košeli a odvetila: „Nie, on sám seba nepovažuje za obeť. Celkom sa mu to pozdáva. Vyhovuje mu to.“ Ak sa Ivor ožení s dedičkou Dauntovcov, zbohatne. Ale je to naozaj jeho cieľ? Ariadne sa zdalo, že to nie je až také jednoduché. Ivor bol občas nepredvídateľný, nekráčal vždy priamo. A to sa jej na ňom páčilo. V detstve bol vždy zábavný, rada sa s ním hrala. No ako dieťa nikdy neuvažovala o tom, aký by bol z neho manžel. A vlastne ani nepomyslela na to, že sú zasnúbení, až pred dvoma týždňami, keď sa to stalo skutočnosťou. No vtedy už poznala Gabriela Fawcetta aj svet mimo ich údolia. A sobáš dohodnutý v detstve sa jej zrazu zdal nereálny.

„Moja rodina ňa určite prijme,“ vyhlásil rozvášnene Gabriel. „Ari, musíš ísť hneď teraz so mnou. Budeme ňa chrániť.“

Usmiala sa, ale akosi neisto. „To by zničilo tvoju rodinu aj všetko, čo ti je drahé. To nejde.“

„Ale ja ňa nesmiem stratiť, Ari... láska moja. Bez teba by som zomrel.“

Odhodlane mu pozrela do očí. „Nie, skôr by sme zomreli spolu. Na niečo prídeme, Gabriel. Ani ja ňa nechcem stratiť, ale aspoň navonok to musí vyzeráť tak, že poslúchnem.“

Svadba sa nebude konať skôr ako o týždeň a dovtedy niečo určite vymyslíme.“

Zdesene na ňu pozrel. „Týždeň... len týždeň.“

„Áno, ale nemaj strach. Týždeň stačí na to, aby sme na niečo prišli.“ Postavila sa na špičky a pobožkala ho letmo na ústa. „Už musím ísť. Ak sa nevrátim, pošlú za mnou psy.“

„Psy?“

Krátko sa zasmiala. „Hej, majú aj psy, ale myslela som to obrazne. Nechcem zbytočne vyvolávať podozrenie.“ Ibaže Ivor poznal pravdu. No ten by ju hádam len nezradil?

Ariadne si smutne uvedomila, že vlastne ani v ňom už nemá istotu. Ivor prišiel na jej vzťah s Gabrielom náhodou, keď jedného dňa schádzala nadol pomedzi bralá. Bolo to asi pred dvoma týždňami, keď sa vybrala na tajné miesto, kde si s Gabrielom nechávali odkazy. Pršalo a takmer všetci obyvatelia údolia boli dnu. Nikto si nevšimal cestu, po ktorej zvyčajne chodievala. Chodník bol mokrý a šmýkal sa, takže si musela dávať väčší pozor a vyzeráť spod hrubej kapucne plášťa. Netušila, že ju niekto sleduje, až kým sa nedostala na vrchol. Tam nadvihla plochý kameň, pod ktorým bola v zemi malá priehlbina.

„Čo tu robíš v takom hroznom počasí?“

Ivor ju tak vyľakal, až jej poskočilo srdce a poskladaný pergamen jej vypadol z ruky. Ivor bol rýchlejší a zdvihol ho.

V jeho modrých očiach zbadala otázku, keď jej ho podával. Ozval sa nezvyčajne prísny hlasom. „Čo to je?“

„Len list.“ Strčila si ho do vrecka na plášti, ale on jej zovrel zápästie. Nie bolestne, ale dosť silno, aby pochopila.

„Od koho? Prečo vedieš nejakú tajnú korešpondenciu, Ari?“

Len pokrčila plecami. „Pred niekoľkými týždňami som niekoho stretla na prechádzke. Rozprávali sme sa, tešili sa zo vzájomnej spoločnosti, a keď sme sa rozhodli naplánovať si ďalšie stretnutie, nechali sme si odkaz pod týmto kameňom.“

„Vidím.“ Zamračil sa. „Môžem sa opýtať, kto je ten človek?“

„Do toho ťa nič,“ ozvala sa kyslo. „Nestaraj sa do toho, s kým sa stretávam, kam idem alebo s kým si píšem, Ivor.“

„Máš záväzky voči svojmu starému otcovi,“ pripomenul a znovu jej stisol zápästie. „Určite by s tým nesúhlasil, však?“

„Asi. Teda určite. Bola by som radšej, keby si sa pred ním o tom nezmienil, Ivor,“ prosíkala. Dúfala len, že to nezníe príliš zúfalo.

Ivor pokrútil hlavou. „Prečo by som to robil? Ale kto je to, Ari? Som veľmi zvedavý.“

Keďže boli od detstva priatelia a verila mu, lebo ho považovala za najbližšieho kamaráta a spojenca, povedala mu o Gabrielovi, ako sa raz popoludní náhodou stretli v lesíku. Ako sa odvtedy stretávajú pravidelne... ako jej Gabriel píše básne. Ivor ju len varoval, aby bola opatrná, a neskôr sa jej nesmelo opýtať na stretnutia s poetom, ako ho nazval. Ari sa mu priznala, že ich vzťah sa prehĺbil a možno sa začína láska... No Ivor ledva počúval.

Alebo možno svoje city skrýval.

Ari teraz premýšľala, či na jej priznanie reagoval aj nejakو inak ako ľahostajnosťou. Možno bola zaslepená a nevšimla si jeho odozvu. Vždy jej bol oddaným priateľom, no teraz mal možno pocit povinnosti, že Ari nesmie zradiť rodinu. A tá by v momentálnej situácii videla len jediné možné riešenie. Odstrániť prekážku. Teda Gabriela.

Dobre si uvedomovala, že také riziko nesmie dopustiť. Po dlhých dňoch zmätku sa jej v hlave vyjasnilo. Existuje jediný spôsob, ako Gabriela chrániť, či už ju Ivor zradí, alebo nie.

„Na čo myslíš?“ opýtal sa jej Gabriel, keď si všimol jej vystrašenú tvár.

Hneď sa spamätala a pozrela mu do očí. „Že nemám právo odísť od nich,“ zamrmala. „Myslím aj na to, ako veľmi ťa chcem, môj najdrahší. Zdalo sa mi, že uplynula celá večnosť, odkedy sme sa videli naposledy.“

Gabriel vzdychol, vzal ju do náručia a zaboril si tvár do jej hustých tmavých kučier. Prešiel jej rukami po tele, pritisol ju k sebe, potom ju opatrne uložil na mäkký mach pod bukom.

2 „TAK KDE JE, IVOR?“

Ostrú otázku položila hlava rodiny Rolf, teraz lord Daunt, Ariadnin strýko. Mal niečo vyše päťdesiat, bol dobre stavaný s plecami takými širokými, že by na nich uniesol aj strom. Hrud' aj ramená mal svalnaté a jeho meč bol povestný široko-d'aleko v celom kraji. Dokonca aj v rodine Dauntovcov ospevovali jeho silu a bojaschopnosť, hoci u nich to boli bežné vlastnosti.

„Šla na útesy,“ odvetil Ivor. „Čoskoro sa vráti.“ Prekrížil si ruky na stole z hrubého dubového dreva. S Ariadne sa rozlúčil na brale asi pred dvoma hodinami a čakal, že sa vráti, skôr ako sa začne zasadanie. Poobzeral sa po prítomných. Všetci desiati muži mali spoločné črty Dauntovcov – sivé jastrabie oči, husté kučeravé čierne vlasy, orlí nos, tenké, ale pekne tvarované pery a hranatú bradu. Svojím spôsobom boli pekní, ale v skutočnosti drsní. Nikto sa im radšej nestaval do cesty.

Na čele rady stál Rolf, ktorého jej vedením poveril starý lord Daunt ešte minulý rok, keď sa zaoberal prípravami na svadbu svojej vnučky. To manželstvo sa dohodlo, keď mal Ivor len šesť rokov. Na tie časy si veľmi nepamätal, bol príliš malý, keď prišiel do údolia ako stratené, popletené dieťa. No od prvej chvíle si uvedomoval nepriateľstvo, ktoré odpradáva vládlo medzi klanom Chalfontovcov a Dauntovcov. Bolo založené na viere a politike, čo ohrozovalo oba rody. Až kým jeho vlastný otec sir Gordon Chalfont nesúhlasil, aby ho vychovávali Dauntovci. Takto sa mal lepšie pripraviť na svadbu, ktorá mala konečne oba rody spojiť a ukončiť odveké nepriateľstvo. Aj teraz, hoci už bol dospelý, Ivor si ob-

čas uvedomoval zmätenosť a opustenosť medzi týmito cudzími ľuďmi s ich drsnými spôsobmi.

Ariadne mala tri roky, keď Ivor prišiel do údolia. Už vtedy to bolo živé dieťa s hustými čiernymi vlasmi a intenzívnymi sivými očami. Bola drobná a krehká ako bábika, taký bol jeho prvý dojem. Ako šesťročný ju ľahko nadvihol a udržal. Spomínal si, ako ju nosieval a ako sa jedovala, keď ju uprostred hry schytil a odniesol preč ako bojovú trofej. Búšila doňho drobnými pästami, zatínala nechty a chrľila také nadávky, pri ktorých by sa červenal aj starý námorník. Jej otec a ostatní starší sa však na jej povahe len smiali, dokonca boli na jej hrdosť pyšní a nesnažili sa ju skrotiť. Len jej matka, jemná duša, ktorej sa medzi tými drsnými ľuďmi žilo ťažko, sa ju snažila skrotiť.

Ako Ariadne vyrastala, trochu skrotla a energiu skôr venovala tomu, aby sa niečo naučila. Veľmi rada sa učila nové veci a mala bystrú myseľ. Viedol ju k tomu predovšetkým starý otec. Bol učiteľ, filozof a pod drsným povrchom, ktorý nadobudol vo vyhnanstve, skrýval jemnú dušu. Aj svoju vnučku podporoval v tom, aby čo najviac premýšľala a čítala. Ivor tiež chodieval na jeho hodiny, najmä na tie, čo sa týkali politiky a umenia rečniť, diplomacie a dejín. Za príjemnejšiu však pokladal inú súčasť vzdelávania, vojenské umenie – narábanie s mečom a kyjakom, unikanie, obranu a útočenie. Vtedy zabúdal na svoju osamelosť, na to, že stratil vlastnú rodinu. Zdalo sa mu, že je vyzbrojený proti cudzincom, ktorí ich zo všetkých strán obkľučujú.

No v skutočnosti sa nikdy nestal jedným z Dauntovcov ani sa nezúčastňoval ich pirátskych nájazdov. Už mal dva desaťtri rokov a zatiaľ ho nezabili ani nezranili. Nič neukradol, nespálil viac ako stoh slamy a až pred niekoľkými dňami pochopil, že je úplne iný ako oni.

Ešte aj teraz v chladnej miestnosti, kde zasadala rada, si jasne spomínal na horúčavu letného slnka, ako mu hrialo šíju, keď si na nádvorí raz ráno ostril meč. Aj vtedy vnútri za-

sadala rada. Ariadne sedela na stoličke a pohojďávala bosými nohami. Sledovala ho pri práci a pohrávala sa s dýkou, ktorú vždy a všade so sebou nosievala. Hlasy okolo neho postupne slabli a Ivor sa dal unášať spomienkami...

„Vy dvaja, obaja chod'te do obecného domu.“

Ariadne pozrela na príchodzieho a zdvihla obočie. *„Kto nás volá?“*

Mladý muž sa začervenal pri jej tóne. Bol asi o rok alebo o viac mladší ako Ari, ale v ich údolí sa ženy s mužmi takto opovážlivo nerozprávali. Vnučka lorda Daunta bola iná a on si to dobre uvedomoval. *„Lord poslal po vás oboch,“* zopakoval namrzene.

„Aha, teda tak, potom by sme mali zistiť, čo chce.“ Ari zastrčila dýku do koženého vrečka na páse sukne. Ivor zavesil meč k ostatným. Obyvatelia údolia ich vo dne so sebou nenesili, keby niekomu náhodou zovreli krv. Ari však smela nosiť svoju malú dýku. Ivor si pomyslel, že by ňou vedela poriadne ublížiť, keby ju niekto vyprovokoval.

Chytil ju za ruku a vedno vykročili k veľkému tehlovému domu, v ktorom býval lord Daunt a kde sa stretávala rada. Stál na okraji dediny neďaleko vodného mlyna, kde sa mlela múka. Ari prijala jeho ruku, kráčali bok po boku. Bolo to však len priateľské gesto. Ivor si nerobil žiadne nádeje, hoci iný pozorovateľ by si mohol myslieť niečo iné. Ariadnino srdce sa túlalo kdesi ďaleko a Ivor si to uvedomoval. No stále bol jej priateľom a poznal všetky jej tajomstvá. Tie však neudrží, ak Ari bude stále visieť na svojom poetovi. Skôr či neskôr bude musieť čeliť realite. Nie je predurčená stať sa ženou obyčajného obyvateľa Somersetu, nech je akokoľvek bohatý.

Strážca pri dverách domu prikývol a otvoril im dvere. Lord Daunt sedel vo vyrezávanom kresle za vrchstolom a Ivor cítil, ako Ariadne stuhla a vymanila si ruku. Toto bolo formálne zasadanie, nie bežná návšteva u starého otca.

Uklonila sa a pristúpila k stolu. „Pane, chceli ste nás vidieť.“

„Áno, Ariadne. Nastal čas vyriešiť nejaké záležitosti.“ Pozorne sa na ňu zahľadel sivými očami, ako keby jej chcel čítať myšlien-

ky, potom pozrel na jej spoločníka. „Ivor.“ Pokynul mu, aby podišiel bližšie. „Nadišiel čas naplniť zásnubný sľub. Oženíš sa s mojou vnučkou. Svadba sa bude konať nasledujúci mesiac, skôr ako sa mi niečo stane.“ Cynicky sa usmial. „Ako vieme, život je často nepredvídateľný. Keby sa mi niečo stalo, svadba sa musí konať do siedmich dní po mojej smrti.“ Prudko sa obrátil k vnučke. „Povedala si niečo, Ariadne?“

Ari zbledla a zahľadela sa do zeme, no napriek tomu prehovorila silným hlasom: „Ja sa nechcem zaňho vydať, pane.“

„Dieťa moje, odkedy sa v našej rodine berú do úvahy tvoje priania?“ ozval sa tlmene, no podráždene starý otec. „Splniš svoju povinnosť, ktorú máš od chvíle svojho zrodenia. Ivor to už pochopil, ako to, že ty nie?“

Vystrela sa, jej drobná postava v tej chvíli akoby v slabo osvetlenej miestnosti dominovala. „Viem, že je to nemysliteľné, ale za Ivora sa nemôžem vydať.“

Starý otec na ňu pozrel takmer ľútostivo, ale hlas mal chladný ako ľad. „Za Ivora Chalfonta sa vydaš, Ariadne. To je všetko, čo k tomu poviem. A od tejto chvíle platí, že ste zasnúbení.“ Posunul po stole pergamen a vyzval Ivora: „Podpiš to.“

Ivor pozrel na Ariadne, ktorá len tupo hľadela na náprotivnú stenu, potom vzal brko a podpísal sa. Podal brko Ari, no tá si ho nevšímala, len ďalej hľadela dopredu.

„Podpiš,“ zopakoval starý otec.

Ivorovi sa uľavilo, keď konečne vzala brko a úhladne napísala svoje meno.

„Dobre, hotovo.“ Lord Daunt vzal pergamen, napísal pod ich mená svoje, vysušil ho, poskladal a zapečatil voskom. Siahol do vrečka, vytiahol striebornú škatuľku a po stole ju posunul Ivorovi. „Navleč jej to na prst.“

Ivor otvoril škatuľku. Na prsteni bol veľký smaragd štvorcového tvaru, okolo neho zasadené diamanty. Zdal sa priveľký na Ariadninu drobnú ruku, ale bez zaváhania si ho dala navliecť. Tvárila sa neutrálne, no v očiach mala čosi, z čoho Ivor nemal dobrý pocit. Zo skúsenosti vedel, že Ariadne ho často zastihne v roz-

pakoch. Pozrel na prsteň. Áno, bol priveľký a na jej jemnú ruku sa vôbec nehodil.

„Nepristane ti,“ zhodnotil aj lord Daunt. „Ale je to rodinný zásnubný prsteň, a preto ho musíš nosiť.“

„Nehodí sa mi ani to, že sa mám vydať za Ivora, ale rodina sa tak rozhodla, takže musím,“ ozvala sa odmerane.

V očiach starého otca sa zaleskol hnev, no miernym hlasom dodal: „Som rád, že chápeš situáciu, Ariadne. Tvoj život s Ivorom sa čoskoro presunie von z tohto údolia. Nastal čas, aby si naše rodiny pred svetom vrátili svoje právoplatné postavenie. Časy sa menia. Kráľ Karol tvrdí, že vyznáva protestantskú vieru, ale povára sa, že uprednostňuje katolíkov. No nech, je už starý a slabý a smilstvo si konečne vyberá svoju daň.“ Znechutene mávol rukou, ako keby chcel na kráľa čo najskôr zabudnúť.

Potom však rázne pokračoval: „Jeho brat, vojvoda z Yorku, ktorý zdedí korunu, nerobí žiadne tajnosti so svojou katolíckou vierou. Jeho žena je zasa protestantka, takže konečne nastal správny čas, aby sme sa aj my vrátili na výsledie. Ty, Ivor, si sa učil, aby z teba bol dvoran. Robil som, čo som mohol, aby som ňa vychoval tak, že sa budeš vedieť pohybovať na kráľovskom dvore. Doteraz ňa neobvinili zo žiadneho zločinu či zrady. Viedol si nepoškvrnený život, tým som si istý. Po svadbe odídete do Londýna so všetkou pompou a slávou ako mladý bohatý pár a zaujmete svoje miesto na kráľovskom dvore.“

Zrazu si prikryl oči rukami, čo preňho bolo veľmi nezvyčajné gesto. Vyzeral unavene, keď mu slnečné lúče dopadajúce z okna pozlátili tvár. Pleť mal bielu a kruhy pod očami zrazu stmavli. Vrásky okolo úst sa mu prehĺbili. Umieral? Alebo to bola len predtucha? Tá predstava Ivora zrazu vyľakala. Nevedel si predstaviť život v údolí bez tohto starca.

Napokon lord Daunt ukázal na dvere. „To je všetko, čo som vám dvom chcel povedať. Ariadne, priprav sa na svadbu. Ženy už vedia, čo a ako, a som si istý, že už pomaly dokončujú tvoje svadobné šaty aj výbavu.“

Ariadne na to nepovedala nič. Len sa strnulo uklonila, prehltna

a vykročila von. Nevšimala si Ivora, ktorý sa ponáhlal za ňou. Vonku žiarilo jasné dopoludňajšie slnko. Ari cez stisnuté zuby prehodila: „Chod' preč, Ivor. V tejto chvíli neznesiem pohľad na teba.“ Rezko vykročila do svojho domu, kde žila so slúžkou.

Nasledujúce ráno starého lorda Daunta našli v posteli mŕtveho s doširoka otvorenými očami. Hľadel do stropu, ako keby ho niečo vyľakalo.

Ivor si uvedomoval oči, čo sa naňho zvedavo upierali. Rýchlo potlačil spomienky na ten deň. Ktosi naňho dôrazne hľadel, no on na to nijako nereagoval. Odkášľal si. „Prepáčte, páni. Myseľ mi zabľúdila inam.“

„Očividne,“ prehodil sucho Rolf Daunt. „A keďže sa záležitosť, ktorú predebatujeme, týka v prvom rade teba, bol by som rád, keby si nám venoval náležitú pozornosť. Pýtam sa znova, či vieš o nejakom dôvode, prečo Ariadne odmietla sobáš.“

Ivor sa konečne spamätal a zamyslel sa, potom pokrútil hlavou. Bol si istý, že len on, Ari a ten jej básnik vedia o ich tajnom vzťahu, takže mohol všetko bez problémov poprieť. Od smrti starého otca sa Ariadne uzavrela do seba, s nikým sa poriadne nerozprávala. Predpokladal, že chladom prirodzene vyjadruje svoj žiaľ. Nikto si to až tak nevšimal, až... kým v to ráno nevybuchla a nechrstla Rolfovi do očí, že sa za Ivora nevydá.

„Určite preto, že smúti za starým otcom,“ vysvetľoval ďalej Ivor. „Asi sa jej veľmi nechce do svadobných tancov, keď jej starý otec ešte ani nevychladol v hrobe.“ Poobzeral sa okolo seba a prvý raz mal pocit, akoby medzi nich patrila, a že aj jeho názor má nejakú váhu.

„Ide o ten nezmysel... že svadba sa má uskutočniť do siedmich dní po smrti lorda Daunta. Jasne to uviedol vo svojej poslednej vôli. Treba vzdať úctu jeho želaniu.“

„Možno, pane, ale Ariadne veľmi žiali, takže to nedokáže prijať.“ Ivor premýšľal, či by táto výhovorka stačila na od-